

Předmětem této práce, jak uvádí její titul, je motiv samoty v dílech dvou významných hispanoamerických autorů Octavia Paze a Ernesta Sabata, přesněji v Pazově esejistickém souboru Labyrint samoty a v Sabatově románu Tunel.

Po úvodní části, která představuje slovo „samota“ z etymologického a sémantického hlediska, se práce vyrovnává s pojetím samoty v její obecné rovině – tedy tím, jak je pojmána v psychologii, přičemž neopomeneme ani její pojetí ve filozofii. Vzhledem k tomu, že předmětem této práce je motiv samoty v literárních dílech, tak si také povšimneme, jak bylo tohoto tématu užíváno v průběhu dějin literatury.

Následuje stěžejní – analytická část práce, která se soustředí na rozbor vybraných dvou děl. Prvním z nich je již zmíněný soubor esejů Labyrint samoty. Analýza jednotlivých esejů se zachováním jejich pořadí v jakém se v souboru objevují, představuje nejrozsáhlejší část práce. S ohledem na téma práce je důraz kladen na zohlednění motivu samoty, který je v každém z esejů patrný, i když nabývá různých významových poloh. Rozbor jednotlivých esejů je pak zakončen shrnutím, které si dává za úkol objasnit Pazova východiska, která poslouží k celkově snazšímu pochopení díla.

Po analýze esejů z Labyrintu samoty je nám představeno i druhé vybrané dílo – Sabatův román Tunel. Úkolem této části práce je vedle charakteristiky postav a prostředí, které je obklopuje, ve stručnosti nastínit strukturu a děj románu. Nezbytnou součástí rozboru románu je i kapitola o symbolice názvu díla, která si klade za cíl podkrýt jeho skutečný význam.

Závěrečná část práce je pak věnována srovnání obou děl z hlediska z jejich pojetí motivu samoty, který je v analyzovaných dílech nepochybný, a přes odlišná pojetí dospět ke společným rysům obou děl, potažmo ideové spřízněnosti jejich autorů.